

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Patris Gonzali Sylveriae, Societatis Iesv Sacerdotis

Godinho, Nicolao

Coloniae Agrippinae, 1616

De studio orandi. Capvt Primvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44032

VITÆ GONZALI
 SYLVERIÆ, SOCIETATIS
 IESV SACERDOTIS, IN VR-
 be Monomotapa martyrium
 passi,

LIBER TERTIVS,

De studio orandi.

CAPVT PRIMVM.

VI Gonzalum nouere, testati sunt, nullam esse virtutem, qua non fuerit cumulatè præditus. Vagari per omnes, nec lubet, nec operæ pretium est. Dicam pauca de quibusdã, quæ religiosi viri magis sunt propria. Inter quas illa in primis se offert, quæ vt hominem Deo, ita vicissim Deum homini facit familiarem. Ergo semper cum Deo Gonzalus erat. Siue iter faceret, siue quiesceret, defixos habebat in cœlo oculos, cuius aspectu mirabiliter refectus, omnes eas, quæ ex humanis rebus percipiuntur voluptates, vti rem valde noxiam, aspernabatur, ac respuebat. Sæpè in cubiculo repertus est, sic extra se positus, vt nullum externorum sensuum haberet vsum. Nonnunquam etiam visus est, superato corporeæ molis pondere, abstractus à terra in sublimi pendere. Rem dicã hoc de genere graui testimonio firmatam. Domum professam Olyssipponensem incolebat Gonzalus.

Erat

Erat tunc ibi sacrarij custos Petrus Marchius, Co-
 nimbricensis postea collegij ministerio notus. Is
 negotij causa ad Gonzalũ adiens, & cubiculi ostium
 aperiens, hominem videt è terra sublatum pendere
 in aëre. Visu attonitus accurrit subito ad Gonza-
 lum Vadium de Mello, magnæ virum prudentiæ &
 pietatis, qui tunc in eadem domo concionatoris
 fungebatur officio, Prouinciam postea magna lau-
 de administravit. Huic Petrus vix animum ex las-
 situdine colligens, quid viderit, exponit. Vterque
 alios vocat. Multi simul ad cubiculum properant,
 apertis foribus Sylueriam aspiciunt, eleuante spi-
 ritu sarcinam corporis à terra sublimem. Mira-
 culi magnitudine perculsi, sese mutuò contuentur,
 vim diuinam simul & viri sanctitatem facile præ-
 dicantes. Tum diligenter cuncta obseruant, statum,
 formam, eleuati corporis circumscriptionem. His-
 que notatis, & clauso cubiculi ostio, non stupefa-
 cti minus quàm recreati, discedunt, Mello insuper
 admirationi & solatio lacrymas addens, immen-
 sa diuinæ liberalitatis dona, corde & ore quantum
 potest, extollit. Olyssipone iterum propter regij
 palatij vestibulum iter faciens, diuina contemplan-
 do, eum in modum ab se ipso recessit, vt socio in-
 ter prætereuntem turbam relicto, currentis more
 gradum accelerârit. Constitit, occulta aliqua vi cõ-
 pulsum rapi. Cùm rem diuinam faciebat, adeò fre-
 quenter ecstasim patiebatur, vt quid, quòue loco
 dicendum esset, à ministro quærere cogeretur. In-
 dicæ prouinciæ præfectus, re diuina confecta, ita ab
 altari redibat ab se abstractus, vt relicto sacra-
 rio, sicut erat, sacris vestibus indutus, ad cubicu-
 lum pergeret. Quamquam verò siue cum externis,
 siue cū domesticis ageret, sèper cum Deo esse, eiusq;
 I frui

frui consortio videbatur; priuatim tamen, partim in cubiculo, partim in templo multas diei, multas noctis horas orando consumebat. Hic porro corporis status, hæc ferè Gonzalo forma; cum priuatim orabat: Flexis erat genibus, sublatis in coelum oculis, brachiis interdum per corpus rectà demissis ac protensis, interdum in Crucis figuram conformatis, reliquo corpore ita erecto & immoto, ut res magis in anima, quam prædita sensu videretur; cum ne leuiter quidem vllam in partem caput inflecteret, neque aliò, quam ad coelum volueret oculos. Cum accumbebat mensæ, sic erat totus in earum rerum, quæ legebantur, consideratione desixus, ut loci, officij, sui denique obliuisceretur. Quoniam verò multum interest, qua animi integritate niteat Evangelicæ doctrinæ prædicator; nec minus exemplo, quam verbis adduci debent, tam infideles ad fidem, quam ad iustitiam peccatores; in assidua verò atque intima cum Deo familiaritate & rectè viuendi & in proximorum salutem utiliter incumbendi tota ferè ratio constituta est; dum Indicae prouinciæ clauum tenuit, prudèter statuit, ut præter consuetam matutini temporis horam, quæ Deo peculiariter impenditur, præterque semihorâ discutiendæ bis in die conscientia tributam, socij omnes tempore pomeridiano integram rursus horâ Deo darent, quo ad benè viuendum atque ad conuersionis officium cum fructu peragendum ab eo vires acciperent. Simili quoque modo ne se aliorum saluti procurandæ ita socij dederent, ut obliuiscerentur sui, iis qui in ora Piscariæ rem Christianam administrabant, præcepit, ut quantum ius & ratio paterentur, per horam quotidie meditandi ac deprecandi, ad animi profectum aliquid spirituale legendi

legendi, conscientia bis examinanda exercitium nulla de causa prætermitterent. Statuit item, ut ad collegium se aliquoties per annum reciperent, ibique secretò cubiculo abditi, per dies aliquot priuatim agerent cum Deo, & ex animo depellerent, si quid sordis esset ex hominum consuetudine contractum. Hanc ob causam in Cocinensi collegio pauciores esse voluit à Resurrectionis Dominicæ festo conciones, quàm esse prius solerent, ut concionatores ipsi vacuum ab studio tempus rebus darent diuinis, easque animis suis acquirerent diuitias, quibus postea possent aliorum animos locupletare. Est enim experientia compertum, illos quibus concionandi munus demandatum est, tantum communiter prodesse aliis, quantum profunt sibi. Fieri enim nosi potest, ut cui animus friget, is aliorum mentes accendat; aut rerum diuinarum saporem aliis communicet, cui diuina gustui non sunt.

De affectu in res sacras.

C A P. II.

IN primis ex augustissimo Missæ sacrificio summam percipiebat utilitatem. Eam ob causam, ne in maximis quidem occupationibus, illud vnquam intermittebat. Quoniam verò rectè nouerat, eò fructuosius peragi hoc mysterium quò purius; non semel tantum in die, sed bis etiam ac ter ante celebrationem animum confessione expiabat: quod fuit multos per annos, in India præcipuè obseruatum, cum inibi Prouincialem ageret. Si quando tanta erat vis morbi, ut à licando abstinere cogere-